

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

II. Quisnam sit status Angelorum in gloria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

Constat præterea inter Theologos, moram illam & durationem viæ Angelorum fuisse breuiffimam; etenim dicitur S. Ioan. c. 8. Diabolum fuisse homicidam ab initio, & in veritate non stetisse: Vnde sequitur, illum statim post creationem peccauisse, & re verâ iam peccauerat, antequam accederet ad primos parentes, vt eos in peccatum pertraheret. Accedit etiam, quòd Angeli propter summam intelligendi sagacitatem & perfectionem omnia celerrimè exequantur. Quare dicendum videtur, saltem tria instantia temporis in illa duratione viæ Angelorum esse distinguenda; primum, in quo omnes tam electi quàm reprobi in gratia creati sunt; secundum, in quo boni bene operati sunt, & sic promeruerunt beatitudinem; mali è contrâ peccauerunt, & sic damnationis reatum incurrerunt; tertium denique, in quo illi premium virtutis beatitudinem acceperunt, isti è contrario in peccati vindictam, damnationis pœnâ fuerunt mulctari.

SECTIO II.

Quis iam sit status Angelorum in gloria.

Tria sunt, quæ S. Thomas tribus postremis articulis quæstionis 62. quaerit circa beatitudinem Angelorum, quæ hîc breuiter explicanda sunt.

Primum est, vtrum in Angelis beatis remaneat cognitio ac volitio naturalis? & respondet S. Doctor affirmatiuè; cuius ratio est, quia beatitudo naturam non destruit, sed perficit, ergo in beatis Angelis non tollit operationes, quæ illis ratione naturæ suæ conueniunt.

Secundum est, an Angeli beati peccare possint? & respondet S. Doctor negatiuè; constat enim ex sacris litteris beatitudinem electorum siue Angelorum siue hominum æternam fore; at æterna non esset, si per peccatum ab illa excidi posset: vnde S. Fulgent. lib. de fide ad Petrum c. 23. sic loquitur: Firmissime tene, & nullatenus dubites, omnem creaturam naturaliter mutabilem à Deo incommutabili

fallam esse, nec tamen posse quemlibet sanctorum Angelorum in deterius mutari; quia sic acceperunt eternam beatitudinem, quâ Deo stabiliter perfruuntur, ut eâ carere non possint.

Accedit ratio, quâ vitur S. Doctor, quia scilicet Angeli beati in Deo clarè viso vident omnem rationem boni diligibilis, ergo ab illo nullatenus auerti potest eorum voluntas; cum illud bonum utpote infinitum omnem illorum capacitatem repleat.

Tertium est, an Angeli beati possint in beatitudine proficere? Respondet S. Doctor cum distinctione; si enim sermo sit de beatitudine essentiali, quæ consistit in clara Dei visione, certum est, Angelos nullum illius incrementum unquam acsepturos esse aut promerituros; cum illa sit terminus & finis omnium meritorum; & præterea eodem modo se habeat beatitudo in Angelis, atque in hominibus; iuxta quod dicitur Apoc. 21. eandem esse hominis & angeli mensuram, hoc est rationem meriti: atqui homines beati secundum legem ordinariam in beatitudine proficere non possunt, iuxta illud Eccles. 11. *Si ceciderit lignum ad Austrum aut ad Aquilonem, in quocumq; loco ceciderit, ibi erit*: Quod sancti Patres interpretantur de immutabilitate quadam hominis in eo termino siue beatitudinis siue damnationis, ad quem post hanc vitam peruenerit: ergo idem de Angelis beatis dicendum est.

Quòd si de beatitudine accidentali quaestio intelligatur. Respondet S. Doctor, angelos beatos posse in illa proficere; tum quia possunt noua subinde gaudia experiri iuxta illud S. Luc. 15. *Gaudium erit coram Angelis Dei super uno peccatore penitentiam agente*; tum quia possunt nouas reuelationes, & mentis illustrationes diuinitus accipere, ut docet S. Dion. cap. 7. de caelesti Hier. & S. Aug. lib. 1. de Gen. ad litt. c. 17. hæc autem noua reuelationes, sicut & illa gaudia ad beatitudinis accidentalis augmentum conferre possunt.

Est autem obseruandum hic, quòd, quamuis angeli beati gloriæ accidentalis incrementum aliquod accipere possint,

possint, non possunt tamen illud de nouo mereri, vt docet S. Thom. art. 9. ad 3. quia secundum communem Theologorum sententiam in termino viae nullus amplius superest merito locus.

SECTIO III.

Qualia sint officia Angelorum beatorum erga homines.

Dicendum est 1. Angelos interdum ad homines diuinitus mitti, velut diuinae voluntatis internuncios, ac diuinorum consiliorum executores & ministros. Id manifestè constat ex scriptura. Exod. 23. *Eccc ego mitto Angelum meum, qui praecedat te: S. Luc. 1. Missus est Angelus Gabriel à Deo in ciuitatem Galilaeae ad virginem, &c. Act. 12. Nunc scio verè, quia misit Dominus Angelum suum, & eripuit me de manu Herodis.*

An autem omnes omnino angeli mittantur, & si non omnes, quinam ex illis, controuersum est apud Theologos. S. Thom. quaest. 112. a. 4. existimat, Dominaciones ceterosque superiores beatorum spirituum ordines nunquam mitti, sed tantum reliquos ipsis inferiores. At Magister sententiarum in 2. dist. 10. dicit, ordinariè quidem quatuor illos ordines superiores mitti non solere, sed tantum inferiores; extraordinariè tamen etiam superiores illos mitti: & sanct. Greg. hom. 34. in Euang. videtur asserere sanct. Gabrielem fuisse supremum ordinis Seraphinorum, quod etiam confirmari potest ex eo, quod sanct. Paulus Hebr. 1. loquens de omnibus illis beatis spiritibus dicit: *Nonne omnes sunt administratorij spiritus, in ministerium missi propter eos, qui hereditatem capient salutis?* Vbi obseruandum est Apostolum loqui de omnibus beatis spiritibus sine vlla exèptione, cum ibi de illis agat, prout Christo Domino sunt inferiores, quod ad omnes spectare manifestum est. Et Is. 6. dicit Propheta, ad se vnum de Seraphim volasse. Vtraque sententia probabilis est.